

[Vagn Bro.]

Jeg skal endelig til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller blot sige, at de Betragtninger, han var inde paa om en Ugedagsorden, deler jeg ganske, og vi har jo ogsaa fremført dette i Udvalget. Jeg vil meget henstille til dette høje Tings Ledelse, om man ikke, i hvert Fald i den første Halvdel af Samlingen, vilde søge en saadan gennemført. Jeg erkender — og det tror jeg, alle, som har med det praktiske Arbejde herinde at gøre, er enige i, at i de sidste Maaneder af Samlingen vilde man ikke kunne have en saadan uden Gang paa Gang at maatte møde med en ændret Dagsorden; men i de første Maaneder, hvor Arbejdet ikke er nær saa presserende som i den sidste Tid af Rigsdagssamlingen, vil jeg tro, at man ved at imødekomme de Krav, der her er rejst, og som for øvrigt allerede er rejst i Udvalget, vilde styrke det, som vi nu staar overfor at vedtage: To Ting, der begge tager Sigte paa at fremme Forhandlingerne, og gøre det paa en saadan Maade, at det baade er i Medlemmernes og i Sagernes Interesse.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller gjorde en Bemærkning om Socialreformen, til hvis Forelæggelse den højtærede Socialminister havde brugt 3 Timer, og han kunde have føjet til, at den Gang den højtærede Socialminister var Justitsminister, brugte han vist 4 Timer til Forelæggelse af Straffeloven. Jeg maa dertil sige, at naar der følger meget fyldige Bemærkninger med Lovforslaget, er der egentlig dør sagt, hvad der siges i Talen; thi det er jo disse udtømmende Optegnelser, som Ministeriets Embedsmænd gør, der danner Indholdet af Talen, og der er i og for sig ikke Grund til at have begge Dele. Men er det endelig nødvendigt, og er der Situationer og navnlig Spørgsmaal af en saa betydningsfuld Art, hvor det har Interesse, ja, saa er der taget Hensyn dertil, nemlig i § 11, Stk. 4, hvor der gives Adgang til Dispensation.

Jeg ser derfor ikke rettere end, at vil man arbejde ikke alene i Ord, men i Handling, paa Linie med Arbejdet i andre Parlater — og her tænker jeg ikke paa de store Landes, hvor helt andre Forhold kan gøre sig gældende, men paa alle de smaa Landes, som jeg tillod mig at nævne i Gaar —, vil man dette, saa er der et Krav, som man selvsagt fra Oppositionens Side skal rejse, og som jeg for mit Vedkommende har rejst — uden at jeg dog kan komme ind paa at nævne de enkelte Punkter, hvor man har kæmpet

for det i Udvalget — nemlig det, at der paa et hvilket som helst Tidspunkt er Adgang til at fremsætte sine Meninger under lige Vilkaar med dem, der forsvare Regeringens.

Men jeg ser ikke, at den politiske Kamp først og fremmest skal føres her inde i denne Sal. Her er det Sagernes Behandling, der foregaar; Ytringsfriheden har vi, naar vi mødes med Regeringens Tilhængere ude omkring i Befolkningen, her er det Sagerne og Koncentrationen om disse, det gælder. Jeg for min Part tror, at det danske Folks store Flertal vil foretrække dette; der er Gang paa Gang givet Udtryk for, at det er Handling, klare og koncise Handlinger, fremfor lange og svævende Taler, der er Brug for, og naar det er Tilfældet, kan jeg, med den Ændring, jeg allerede har nævnt, jeg kunde ønske til den foreslaaede ny § 11, gentage min Anbefaling af de foreliggende Ændringsforslag.

Parkov: Under mine Udtalelser i Gaar har jeg gjort Rede for mit Partis Standpunkt: det konservative Mindretal i Betænkningen og jeg i Gaar i mine Ord her i Tinget har givet Udtryk for, at vi er villige til at gaa ind i en Forhandling om en Begrænsning af Taletiden, men at vi ikke vilde have nogen Begrænsning, naar det var Finanslovbehandling eller Behandling af Tillægsbevillingslovsforslaget, der foregik; der mente vi, at ethvert af Tingets Medlemmer maatte, om han var Ordfører eller ikke, have Adgang til at fremkomme med alt, hvad der laa ham paa Sinde, og derfor kunde vi ikke under nogen Omstændigheder gaa med til, at der ved disse Loves Behandling fandt nogen Indskrænkning af Taletiden Sted. Men i øvrigt var vi heller ikke enige i de Begrænsninger af Taletiden ved andre Lovforslag, der her er foreslaaet af Flertallet i Udvalget for Forretningsordenen. Vi syntes, at de foreslaaede Taletider var for korte, og det var den væsentlige Grund til, at vi ikke kunde gaa med til Forslaget, men maatte tilkendegive, at vi agtede at stemme imod det.

Tillige havde vi, som jeg udtalte i Gaar, Ønske om at give Mulighed for Spørgetimer. Vi er vedblivende af den Tro, at det i høj Grad vilde tjene selve Folketinget, om man, naar Forholdene gav Anledning dertil, kunde stille Spørgsmaal til Regeringen og faa disse Spørgsmaal besvaret. Og det vilde jo, som ogsaa fremhævet fra andre Sider, ikke være noget enestaaende, om man indførte dette her i det danske Folketing; det er noget, der an-